

EGYSZER FENN, EGYSZER LENN (részlet)

A telefon kitartó csörgése, borzasztóan idegesítette a nőt. Mégsem szállt ki az impozáns csempével kirakott sarokkádból, ami a tágas, ízlésesen kialakított fürdőszoba sarkában kapott helyet. Pedig a nyugalma már romokban hevert. Dühítette a folyamatos zeneszó, mely az apró kis készülékből utat tört magának. Persze, hogy éppen most hagyta kint az emeleti társalgóban a kis márványasztalkán azt a francos készüléket. Nem először csengett. Mintha, folyamatosan lökné feléje Tina Turner legjobb számát. Imádta ezt a hangot és ezt a számot, de most a haja is égnek állt tőle. Fürdőolajokkal, illatos kence-ficékkel felturbózott vízben nem hagyta gondtalanul elterülni, legalább egy félórára. Mikor úgyis annyi gondja akadt!

A férje mindent munkát rá hárított a házzal, nyaralóval és a kiadott ingatlanokkal kapcsolatban felmerülő gondokat is. A mai napja is be volt táblázva rendesen. Ma még műkörmöshöz is el kell mennie, az edzést sem hagyhatja ki. Igaz, elég későn kászálódott ki selyemhuzatú baldachinos kis fészkéből, de ennek is meg van az oka. A tegnap este hosszan belenyúlt az éjszakába. A szerviz szolgálat és a séf is kitett magáért. A partira szerződtetett zenebanda is profi volt a szakmájában. Igaz, Izabella asszony nem rajongott ezekért a régi dalokért, amit a csapat tagjai teli torokból üvöltöttek, ám Roli figyelmeztette, ezt a bandát hívja, mindegy mennyit kérnek. Kijelentette, hogy új ügyfelének kedvencei és nagyon jól nyomják a nyolcvanas évekbeli rockot. Izabella a pezsgő vízben ejtőző nagysága, ugyan sose hallott róluk, de a férje szerint most ez a legutibb banda az országban. Rengeteg fellépésük van, alig tudnak időt szakítani az összes felkérésre. Nem volt egyszerű elintézni, az biztos! Későn szólt a menedzsernek. Utálatos majomhang kioktatóan pofázott a vonal túlsó végén, kihangsúlyozva a szuper banda sikerét, és ami ezzel jár. A nap nekik is csak huszonnégy órából áll. Ha az a felfújott hólyag azt hiszi, hogy Izabella nagysád, most jött le a falvédőről, akkor nagyon téved! Igenis tisztában van vele, miért majomkodott. Még több pénzt akart, hogy leszedhesse a tejfölt. A srácok izzadnak érte, ő meg pár telefonért cserébe jó nagyot szakít. Hát megkapta. Muszáj volt. Férje a lelkére kötötte, legyen teljes körű kánaán a nyálas manusznak, a leendő új ügyfélnek, hogy mindenképp, bekapja a horgot. A tiszteletére rendezett parti felülmúlta a várakozásokat. A pasi lépre ment.

Az este folyamán, Izabella asszonyság vagy húsz esetben rávillantotta negédes mosolyát prímán kikent műszempilláit rebegetve, de megértte. Férjével Rolival, már le is papírozták a bizniszt. Roli cége újítja fel ötszáz milláért a nyaralóját ennek a nyálas kis hülyének, újonnan szerzett hatalmas birtokán, amit erdő vesz körül, és két prima halastó is virít benne. Ötven millát már le is alkudott a pofátlan disznója!

Állítólag, a pályázattal foglalkozó bizottság tagjai, igencsak száraz bőrűek, ezért szükséges őket megkenni, hogy kissé olajozottabban működhessenek. Mert, ennek a hólyagnak persze megvan a magához való esze, még akkor is, ha egy szakmunkás végzettséget nem lehet kinézni belőle. Persze, hogy megpályázta a tizennyolcadik századi, mini kastély felújításához szükséges összeget. Négyszázszáz millát szakított. Csak százat kell hozzátennie, ebből ötven a felújításra megy a másik ötven, meg a zsíros fejű bizottsági tagok számláján osztódik el, nehogy már feltűnjön valakinek.

„Ó istenem!” Húzta el, egy hónapja csókosra pumpázott száját, morcosan Izabella nagyság a kádban elterülve. Zseni ez a szépeészeti doki. Szuper a szakmájában! Ilyen természetesnek ható ajkat még a leghíresebb celebek sem mondhatnak magukénak. El is rakta talonba a névjegyét, talán pár év múltán újra szükség lesz rá. Betöltötte a harmincötöt, ki tudja, mikor üt be a ménkü, amikor egy reggel belenéz a tükörbe és megpillantja az első szarkalábakat. Borzadva gondolt erre a lehetőségre. Mindent meg is tett, hogy ez minél később következzen be. Márkás kence-ficék garmada sorakozott asztalkáján, a háló melletti öltözőszobában.

Felsóhajtott bosszúsan. Vége az ejtőzésnek és nem csak a telefon miatt, ami mintha muszáj volna, újra harsány hangon lökte világgá Tina Turner varázslatos hangját.

A telefon! Hát persze! Ha nem féltette volna egyelőre ráncatlan bőrét, rácsap a homlokára. A pénzéhes prolik ordíttatják folyamatosan Tina Turnert. Izabella asszony, hirdetést adott fel, mert takarítónőt keres. Azt is beleírta, kiemelkedő bérrel.

Pedig Gizike nagyon jól végezte a munkáját évekig ebben a házban. Soha egy porszem nem maradt a bútorokon. A pókhálók esküdt ellenségének bizonyult. Még ott is észrevette, ahol asszonya kritikus pillantása sem látta. Mindennap porszívózott. Izabella nem is tudta elképzelni, miképpen kivitelezhető ez a rengeteg munka pár óra alatt. Gizike is profi volt a maga nemében, mint a tegnap esti zenész banda a partin. És hallgatott, mint a sír. Izabella nagyság soha, pletykaszinten sem hallott vissza semmit abból, aminek Gizike a hosszú évek alatt tanúja lehetett ebben a házban. Pedig történt egy, s más ez idő alatt, ami viszont nem tartozik senkire.

Az áldott jó Gizike! Már a nagy fiánál áztatja bütykös lábait a sós vízben. Megérdemli! Ő aztán igen. A legjobb cseléd a világon!

Meg persze meg is teheti, dupla fizetést kapott öt éven keresztül, ameddig, ebben a házban koptatta a porolót. Na, meg a fiacskája is feltört, mint huszár sejhaja a lovon. Valami vezető séfnek nevezték ki a kis prolit, miután lehúzott öt évet, abban a puccos étteremben, Gran Canarián. Azonnal kivitette az anyját, legyen, aki a három rajkót hurcolja a szigeten ide-oda, míg ők az asszonnyal hülyére keresik magukat. Pont ezért tette le Gizike a jogsit vén marha létére, hogy most meg a nagyfiának pesztráskodjon és cselédkedjen. Na hiszen! Micsoda karrier! Izabellának a világért se kéne egy gyerek se. Az utódok csak lehúzzák az embert, amíg fel nem dobja a pacskert végre. Aztán meg az örökségért kapnak hajba. Inkább akkor Fifike, a kis máltai selyempincsi. Arany, drága kicsi szíve Izabella maminak! Huha! Még érte is el kell ugrani délután! Roli elvitte reggel az állatpanzióba, mert maminak ma nagyon sok dolga van. Nem volt hülye ember, akinek ez az állat megőrzős dolog kipattant az agyából. Az ügyfelek számára is dupla haszon. Nem csak vigyáznak az ebre, formásra nyírják a kis popiját, és illatos fürdőben kényeztetik. Ez csak természetes, hogy jár ennyi mamitól a világ legédesebb kis vakarcsának.

Na, ugorj Izabella! Vége a jó kis pancsikának. Sajnos. Kilépett a medencéből. Ápolt körmű lábát selymesen fogta körbe a kilépő puha anyaga. Körül tekerte szépen karbantartott, agyon barnított testén a puha fürdőlepedőt és jól begyakorolt modell-járással az öltözőszobába indult. Menet közben rutinszerűen rábámult a fenti társalgóban elhelyezett megfigyelő rendszerre. A szépen megmunkált kovácsoltvas kerítésnél, egy vadonatúj Audi lassított szép finoman, aztán a kapu előtt le is stoppolt.

Ó a rohadt életbe! Rolit már megint hazaette a fene! Ennyire ráér? Hát persze! Azért, mert a gondok megoldásának oroszlánrészét rá hagyja, mikor annyi dolga van, hogy lassan már levegőt sem ér rá venni. Nem lenne vele semmi baj, mármint azzal, hogy a férje itt-ott hazaugrik egy félórára, ha nem egy szexmániás barom lenne, akinek folyton a gatyájában jár az esze. Kissé már unalmas. Sőt! Bosszantó! Az a jóképű srác, aki tegnap itt a társalgóban dalolászott nővadító, bűgő hangján, izgalmasabb parti lenne. Az viszont nem ajándékozná meg az ünnepi alkalmakon kívül is mindennel, amit csak szeme-szája megkíván.

Mindegy. Ennyit megér, hogy félóra múlva újra bele kelljen szállni a pancsiba, lemosni a nyálat, amit mindig ráfröcsköl, harapdáló műfogas pofájával. Látott már valaki olyat, hogy egy ötven éves pasinak, játékfog virít a ragadozó képébe?

Annak idején olyan csórók voltak, nemhogy fogkefére, még kajára se tellett. Most meg hasasra zabálja magát a spéci műfogsorral, amit egy milláért csináltatott a legjobb fogdokival itt Pesten

Az asszony le sem tette a törölközőt és az öltözésnek sem látott neki. Minek? Úgyis letépi róla ez a gatyahuszár. Ma pont azt a szexis rongyot szeretné felvenni. A legújabbat, amivel Roli tegnapelőtti, jól sikerült hazaugrása után dobta meg, hálából. Kár lenne érte, ha a kukában végezné rongyokra szaggatva az akció után. Izabella gészen felvillanyozódott. Talán a mai derbinek is lesz majd pénzen megvehető következménye. Esetleg, egy klasz combcsizma formájában, amit Roli társaságában csodált meg feltűnően hangosan egy márkás üzlet kirakatában, legutóbbi közös sétájuk alkalmával.

Essünk túl rajta! Gondolta magában, mert már a füléhez jutottak férje parasztos trappolásának hangjai, amint a faragott falépcsőn csörtet felfelé. Izabella a telefont is lenémította. Majd visszahívja az éhenkórász jelentkezőket, - akik fél délelőtt a főnyeremény állás érdekében bőgették Tina Turnert a készülékből - ha Roli elhúzza a szennyest végre.

Már hallotta is az izgalomtól és a lépcsőjárás kemény munkájától, lihegő hangot.

– Meglepetés! Hol vagy pici cicám? Itt a te nyávogó kandúrkád! Alig várja, hogy láthassa a formás kis karosszériadat!

Roli minden esetben ezzel az ócska szöveggel hergelte magát még magasabb fokozatra, a rá váró izgalmak előtt. Izabella bedobta magát. Nagyon kellett az a spéci combcsizma. Majd mondani kell neki, mielőtt elmegy! Mert talán eszébe se jut a hálaadomány, amilyen önző barom.

Félóra múltán, Roli a fürdőben tusolta le jóléttől feszesre zabált testét, miközben fülsértő hangon kornyikálta ki magából, a kimagasló élvezeteket hozó kandúrkaland örömét. Aztán gondosan megsikálta, az előbb még izgalmas felfedező utakon járkáló, egy millás, vakítóan fehér műfogsorát.

Lerohant a lépcsőn. Immár komoly üzletember látszatát keltve, angol nyakkendőjét igazgatta, kétrétegű tokát virító, kopaszra nyírt malacfeje hordozóján.

Az asszony elégedetten felsóhajtott. Hatszor figyelmeztette akció közben a férjecskéjét a combcsizma kirakatának pontos helyszínére. Mert, amit ilyenkor hall, azt érdekes módon mindig megjegyzi. Talán két tárgyalás között, a tervrajzokon agyalva, a legutóbbi „hazaugrás” részletein csámcsog magában.

Izabella még egy picit elhevert a kényelmes franciaágyon. Pihenésre volt szüksége a lepedőtorna után. A Mount-Everestet meghódító hegymászók igyekezete is kevés ahhoz, amit ezzel a pasival művelni kell, hogy hatalmasra hízott vágya ellenére eredménye is legyen a tornamutatványnak.

Jóllakott cica módjára feltápáskodott a kényelmes fekhelyről, és kecses léptekkel - pedig most senki se látta - a fürdőbe indult. Megint félóráig áztatta jól megfizetett testét, különös gondot fordítva, férje nyálas műfogának egyre halványodó nyomaira.

Mi a furcsa ebben a nagy csendben? Ja! A telefon. Elfelejtett hangot adni rá. Nem baj! Legalább most nyugodtan pihenhet. Az éhenkórász állásvadászok ráérnek. Gizike tegnap - még utoljára, - gyönyörűen rendbe tette a kéglit.

Pár óra múltán, Fifike az agyonglancolt bőrkanapéra helyezett kis fészkecskéjében pihent édesen, amit legutóbbi születésnapjára kapott a mamitól, számos ajándék kíséretében. Akkor vette ezt a cuki kis rucit neki, amibe épp az előbb öltöztette nagy gondosan. Olyan kis cukorfalat benne, hogy meg kell zabálni a drága kis szívét neki!

Fodrász, műkörmös, edzőterem kipipálva. Mi van még? Ja, a hirdetés. Megnézte a nem fogadott hívásokat. Atyaúristen! Vagy ötven darab sorakozott egymás alatt a kijelzőn. Most aztán, fel van adva a lecke, hányat hívjon vissza és melyiket? Az elsőket biztosan nem. Aki reggel hét és nyolc között telefonál egy úri házba, azt csak a pénz hajtja. Lehet a munkája semmit nem ér. A kis mohó, minél előbb fel akarja venni a nagy lóvét. Ezt eltoltatok kis csibéim! Jöhetnek a nyolc utáni hívások.

Nyolc és kilenc között, öt darab sorakozik egymás után. A későbbiek se érdemes felhívni. Aki akkora úr, hogy ráérősen délben vagy még később hívja fel a hirdetésben szereplő telefonszámot, annak, nem igazán kell a munka. Csak tessék-lássék keresget. Ne mondassák azt, hogy nem akar dolgozni. Pedig nem akar.

Finoman metszett, karcsú, széles talpú pohárkába töltött magának egy jó adag csokis Baileys-t. Ez volt a kedvence. Elvégre már délután van, és nagyon sok feladatot megoldott. Jogos a kényeztetés. Kényelembe helyezte magát, a masszív bőrülön, aztán mosolyogva Fifikére pillantott és csücsöri szájjal pusztit küldött neki.

Az első hívás nyolc után. Rányomott a pillangó mintás műkörmökkel. Míg a hívott félre várt, minden oldalról megcsodálta a remekbe szabott munkát. Ágika ma is kitett magáért. Isteni az a csaj. A következő alkalommal kap egy konyakmeggyes bonbont, mert az a kedvence.

Megszűnt a csengés, az első állásvadász nagy hangon bejelentkezett a vonal végén.

– Jó napot! Itten, Szabó lakás, Szabóné vagyok. Kivel beszélek?

Izabella kis híján kiejtette gondosan ápolt kacsójából a készüléket, olyan erővel tört rá a nevetés, a parasztos, kissé férfias hang hallatán. De nem röhöghet bele! Ki tudja? Elvégre, attól még lehet belőle egy második Gizike. Nem szóvivőnek kell, hanem cselédnek.

– Jó napot kívánok! – szólt bele kellemes, úrinőhöz méltó hanghordozással – nem fogadott hívásom volt öntől, gondolom az állás ügyében keresett.

– Hát igen aranyoskám. Én vótam az. Azér’ kerestem, hogy hátha fővesz engemet magáhó’. Nagyon szépen takarítottok ám én, tessék csak elhinni! Mostan jókor keresett engemet a nagysága. Mostan hagytam ottan azt az asszonyt, akiné’ dógoztam. Borzasztó egy nő vót az kedveském. Kihajtotta vóna belüllem, még a majnem’ megmondtam mit is. Aztán a pézt’ meg nagyon nehezen adta ki a markábul. Maga egy úriasszony, hallom a hanggyábul. Biztos nem tesz ilyent. Mondja csak aranyoskám a címet, oszt má’ ott is vagyok!

Izabella megfeszült a kínlódástól, amit a visszafojtott vidámság kényszerített rá. Eszméletlen ez a nő! Ha fél nap vihorászni akarna, csak ezt kéne felhívni.

– Sajnos az állás betelt asszonyom, már megvan a jelöltem.

A vonal másik végén döbrent csend, majd kitört a szupervulkán a szóvivő asszonyból.

– Akkor meg, mi a rossebes fenének hívogat engemet? He? – ordította bele a kagylóba.

– A franc eszi, az ilyen puccos népeket, csak bolondícsák az embert, a pézt meg a fogukhó’ verik. Na, isten áldja! Aztán engem ne hívogasson többet, akkor se, ha megeszi a koszt!

Tisztán hallatszott, ahogy a vonal végén nagy erővel lecsapja a kagylót, merthogy vezetékes telefonról beszélt.

Izabella kortyolt egyet az isteni nedűből, finoman az asztalkára tette a poharat, benyomta a soron következő számot.

Mélabús csengés, mintha bemutatná a soron következő jelöltet.

– Tessék! – Csak ennyi, búval bélelt női hangon.

Izabella újra elmondta az előbbi szöveget, aztán a válaszra várva elhallgatott.

– Igen, én hívtam. Reggel olvastam a hirdetést. – A nőnek kellemesen csengő hangja volt, annak ellenére, hogy az embert azt várta, mikor sírja el magát a nagy bánatában.

– Akkor beszéljünk a részletekről szívem. – búgott Izabella kissé bosszús hangja a nő fülébe. – Egy kétszintes házról van szó. Hetente háromszor kéne jönni, reggel nyolctól kettőig. Megfelel ez magának? Mert ha nem, akkor ne is fáraszuk tovább egymást aranyom!

Hangja most már ingerülten csengett. Az előbb egy vén fúria, most meg ez a búbánatos szerencsétlenség, aki kettőt is csak akkor szól, amikor muszáj. Ha számított volna a következményekre, biztosan visszavesz a lekezelő hangsúlyból, amit az előbb a vonalba engedett. – Akkor, mi a rossebnek hívogatsz, te kretén úribanya? Azt hiszed, majd kinyalom a hátsódat, hogy nálad vakarhassam a koszt, te meg belém kössél azért a pár fillérért, amit odavetsz. Mit képzelsz te magadról? Odamegy a Józsi, az uram, azt majd jól megigazítsa a séródat, csak pofázz még nekem úgy, mint aki a fenekéből rántott ki..... – Izabella olyan igyekezettel nyomta ki a beszélgetést, hogy a frissen felrakott műkörmöt attól kellett féltetni, derékba törve végzi be pályafutását karrierje kezdetén.

Következő szám a sorban.

Jó pár csengés, már majdnem működésbe lépett a spéci köröm, hogy kinyomja a hívást. Mi a jó bűdös istennek jelentkezik az ilyen, ha a telefon nincs a keze ügyében? Ez se akar igazán melózni!

– Tessék. Kisné vagyok. Kivel beszélek?

Végre, egy kultúrált udvarias hang. Igaz sejteni se lehet, mi ez a fújtatás közben, mintha tulajdonosát sziklamászás idején zavarták volna meg. Izabella elmondta a szokásos szöveget, és válaszra várva újfent belekortyolt az isteni nedűbe. – Igen én hívtam asszonyom. Sajnos munkát kell váltanom. Az egészségi állapotom nem teszi lehetővé, hogy folytassam a gyári munkát, amit már tíz éve csinállok. A munkához használt szer megkezdte az egészségemet ennyi idő alatt és sajnos asztmás lettem. A takarítást viszont nagyon szeretem és gyönyörűen csinálom. Megnézheti, nálam egy porszemet se talál a házban!

Izabella erősen elgondolkodott, összeráncolta a homlokát, arról is megfélemedezett, hogy a homlokráncolás nem tesz jót üde bőrének. – Bocsánat, hogy félbeszakítom drágám, de ha asztmában szenved, akkor a takarításhoz használt vegyszerek is ártanak magának, ha jól sejtem.

– Semmi gond nincs ebből asszonyom, mikor rám jön a légszomj, beszívom a gyógyszeremet és mehet minden tovább. Egyetlen egyszer voltam igazán rosszul, valami pocsék fajta fertőtlenítőtől. Igaz akkor a mentő vitt el, és elég soká jöttem helyre, de azóta nem fordult elő ilyesmi. Le is kopogom gyorsan. – kopogó ujjak keltette zörej hangzott a készülékből.

Izabella a mennyezet felé emelte tekintetét. Hát ilyen nincs! Van még ebben az országban olyan, aki akar és tud is dolgozni? A jó életbe? Lerázta a nőt azzal, hogy nem vállalhatja a felelősséget egy idegen ember egészségi állapotáért.

Jó nagyot kortyolt poharából, leöblítendő a keserves beszélgetéseket. Tartott egy kis szünetet. Már csak két szám van hátra, a nyolc és kilenc közöttiek listájából. Ó, hogy a jó isten áldja meg a takarítónők gyöngyét az aranykezű Gizikét. Mekkora kulimászt kevert azzal, hogy a Kanári-szigetekre dobantott. Ez nagyon érdekes. Még viccesnek is találná a gondolatot, ha nem neki kéne megoldani, ezt a gondot. Igazán bosszantó, hogy a sors kegyetlen fintora folytán az ő dolgos cselédje a csülkeit áztatja az Atlanti-óceán kék vizében, míg őt itt hagyta a káoszban, rengeteg megoldandó probléma közepette.

Akkor folytassuk. Jön a negyedik szám. – Tessék! Itt Kovács Lilla. –

Végre. Kellemesen csengő, fiatal női hang. Szokásos bemutatkozás Izabella részéről, aztán a lány hangja. – Köszönöm, hogy hívott. Nagyon kedves, de találtam egy irtó jó helyet. Holnap már ott kezdek. Nem aktuális a jelentkezésem. Viszonthallásra!

Hát ez nem igaz! Ilyen nincs! Fiatal, aranyos, pillanatok alatt munkát talál. Ő meg lecsúszott róla, a cicomák, meg a hülye Roli hazaugrós akciója miatt.

Persze Fifikét se felejtjük ki a sorból. Legalább egy órába tellett őt is hazahozni.

Már csak egy szám van a kilenc előtt telefonálók listáján. Ez meg lehet egy nyolcvan éves mamuska lesz, aki csöpp kis nyugdíjából tengődik.

És, hogy far-hát helyett csirkecombra is jusson, elhúzkodná a portörölt egy helyen két óra hosszáig, miközben jó erős pápaszemével, azt se látja, mit törölget. Ezt az egyet még felhívja, a többit elteszi holnapra. Ha ez sem jön be, muszáj ráfanyalodni a későn kelő lustaságok hívásaira is, amennyiben nem akarja saját maga ezt a bazi nagy kócerájt vikszolni reggeltől estig.

Hívás. Csengés. Kettő. Aztán egy hasonló hang, mint az előbb. Fiatal, lelkes, kultúrált.

– Igen? Kocsis Ildikó vagyok. Miben segíthetek?

Ez meg biztos ügyfeles volt még nemrég, hogy rögtön segíteni akar. Izabella ledarálta az unalomig ismételt szöveget. Teljes meglepetésére, mindenben azonnal megegyeztek. A fizetés, a munkaidő is megfelelt a nőnek. Megbeszéltek a találkozót másnap tízre. Hogyne, majd talán nyolckor kiugrik a takaró alól egy alkalmazott kedvéért, ha egyáltalán az lesz belőle.

Izabella által utolsónak visszahívott jelentkező, kellemes, fiatalos hangú asszony, Ildi kinyomta a hívást. Száján elégedett mosoly játszadozott. A hirdetés reggel jelent meg. A nő, aki feladta még mindig nem talált takarítót. Van esély a melóra. Nagyon kellene!

Mindketten dolgoznak a férjével, de itt a három gyerek, na meg negyediknek a deviza-hitel, ami több pénzt visz el a családtól, mint a gyerekek. Ráadásul a deviza-hitel gyermeket is hozott a családba.

Marcika a legkisebb, most már betöltötte a kilencet. A deviza-hitel okozta, valamelyes jólét boldog izgalmaiban bújt meg huncutul anya pocijában mákszemnyi kis ígéretként, jó sokáig észrevétlenül. A házbővítés forgatagában, amikor semmire nem volt idejük, valahogy elmaradt a fogamzásgátló gyógyszer felíratása. Persze vigyáztak nagyon, de úgy néz ki, mégsem eléggé. A hitelbe kapott pénz már fogyóban volt, csak a havi részlet csekkje vigyorgott rájuk kajánul minden hónap dereka táján. Akkor adta hírül érkezését, a kis vacak egy jó méretes rúgással Ildi pocakjában. Az előző hónapokban, hol későn, hol korán jelentkezett a nőkre havonta rátörő önapos ünnep. Ildi a házfelújítással járó nehézségek közepette, nem törődött vele. Csak nincs nagy baj! Majd, ha minden rendben lesz a házban, szakít rá idő és meglátogatja az orvost, aki világra segítette a két kislányt. Évike a legnagyobb már betöltötte a hármat akkor. Róza a középső aznap lett kétéves, mikor Marcika egy kiadós bokszmeccset intézett életében először onnan belülről, hírül adva pár hónap múlva esedékes érkezését.

Ildi rohant az orvoshoz, amint lehetett. Csabinak szabit kellett kérni, főnökétől, hájfej Rolitól, hogy ezt megtehesse. Furcsa érzések garmada tört rá az orvostól hazafelé tartva. Ha a szívébe tekintett, boldog volt. Nagyon. Még egy tündéri kis lurkó hangja veri majd fel a házat.

Imádta a másik kettőt is, még gyeden volt a középsővel és mindennapja az apróságok körül forgott. Az anyaság minden pillanatát élvezte. Az önfeledt kis babakacajokat, a vigasztalás sok-sok gyógy pusziját, az első szavakat, a pösze kérdéseket.

Ám, a józanész kisördöge mindig elősettenkedik. Mi lesz most? A két kicsit is el kell tartani. Ha ez a pici rejtőzködő élet nem jön közbe, már mehetne vissza dolgozni. Nehézségek nélkül fizetnék a részletet, és két gyereket könnyebb felnevelni, mint hármat. Ott egye a fene! Juszt is, ugyanolyan felhőtlen örömmel várja a legkisebbet is. Na de, mit szól majd Csabi? Nem árulta el neki, mi okból fut olyan vészes gyorsasággal a dokihoz. A férje úgy hiszi, valamiféle egyszerű kis nőgyógyászati probléma van a háttérben. Nagyon szereti a gyerekeit! Mindent megtesz értük. De már így is rengeteget dolgozik. Főleg majd most, mikor Ildi azt a nevetséges gyest fogja kapni a jövő hónaptól. Nem teszi majd tönkre a házasságukat, és egyben az életüket az újabb anyagi teher? Ildi jól ismerte a férjét az együtt töltött évek miatt. Még a gondolatait is tudta. Mégis, hátha van az a pont, amit még nem jártak meg együtt. Olyan ez, mint amikor az igás állat által húzott kocsira egyre több terhet pakolnak.

Egy ideig húzza, mert tudja mi a dolga. Aztán megadja magát és kidől a sorból.

Félóra múlva megkönnyebbülten sírta el magát otthon, a konyhaszéken ülve. A gyerkőcök délutáni álmukat aludták a kisebbik szobában édesen.

A konyhában beszéltek meg életük soron következő nagy eseményét. Benyitott az ajtón. Csabi idegesen mosolyogva felugrott a székről, átölelte és sok-sok puszit nyomott az arcára kedvesen. Aztán még mindig átölelve tette fel kérdést aggódó hangon. – Ugye, nincs nagy baj szívem? Olyan izgatottnak látszol! Mit mondott a doki?

Ildi elsírta magát, mint ahogy mostanában többször is. Ebből is gondolhatta volna, hogy valami készülődik odalent. Persze, az érzelmi hullámvölgyeket is a sok intézni való okozta stressz hatásának számlájára írta. Egyszerre sírva és nevetve, remegő szájszállal válaszolt.

– Attól függ, hogy fogjuk fel! Ha azt vesszük, hogy nincs semmi bajom fizikailag, akkor minden oké. De, ha azt mondom, hogy úgy öt hónap múlva nagycsalád leszünk, akkor mi van? Erre csak te tudod a választ.

Csabi hatalmasra kerekedett szemekkel, bámult az arcába. Aztán hirtelen megkönnyebbült nevetésben tört ki. Ildi fürkésző pillantással nézte a reakciót. Most mi van ezzel az emberrel? Kínjában nevet ennyire? Csabi megsimogatta dús barna haját, puszit nyomott rá, és büszkén vigyorogva csak ennyit suttogott a fülébe.

– Legalább három lesz a kislány. Vagy végre lesz egy kis tökök is a családban. Mindkettőnek nagyon örülnék. Nem mondta a doki, hogy ikrek lesznek?

Ildi hálásan mosolygott rá a megkönnyebbüléstől. Igen. Ez az ő embere! Talpig férfi! Mindig mellé áll, akármi történik. Leveszi a gondok lelki terheit a válláról, vagy legalább kétharmadát cipeli, hogy ő kicsit könnyebben járjon. Így lett a Fehér családból, még az év karácsonyán, öttagú nagycsalád. A kis Marcika, mit sem törődve a körülötte zajló eseményekkel, édesdeden szuszogott a kiságyban. A két nagyobb örömtől visongva pösze szóáradatot szórva szét, a karácsonyfa alatt bontogatta az ajándékot.

A munkások Ildi munkahelyén a gyárban, sok esetben vitatkoztak ezen a deviza-hitel dolgon egymással. Már aki vette a bátorságot, ahhoz, hogy ezt bevallja. Hogy ő is beugrott az évszázad zseniális, családokat nyomorító, bankokat gazdaggá tevő találmányának. Aki nem vette fel, nagyképű majomsággal lesajnálta azokat, akik bekapták a horgot és felvették annak idején. Hát persze! Kellett! Muszáj volt! Akkor is úgy éltek sokan, egyik- napról a másikra.

Nem luxusra kellett az a rohadt pénz csak, hogy egy kissé fellelegezzenek.

Hogy kicseréljék a rozsdásodó, traktorhangú mosógépet, a tévét, a szétesni akaró Trabantot, vagy nagyobbra cseréljék a családi otthont, ha szükséges. Esetleg felújítsák a házat, a lakást. És ne kelljen sorsolást tartani a gyerekek között, ki, melyik hónapban kapja meg az új cipőt, az új pulesit vagy a kabátot. Igen, legtöbbjükkel elszaladt a ló. De, az vesse rájuk az első követ, aki nem így tett, mikor szükség volt rá. Aki már felvette, büszkén beszélt a hitel által hozott viszonylagos jólétről. Egekig dicsérték ezt a hitelkonstrukciót. Számos család ült össze esténként a kissé lelakott konyhában, hogy reményteli izgalommal megbeszéljék, mit is fognak, vásárolni és mekkora összegre lenne szüksége a családnak emiatt. Boldog tervezgetések kellemes izgalma járta át testüket, lelküket. Hogyne, megvásárolhatják végre a modern mosógépet, televíziót! Az a koszlott konyhabútor is ki lesz dobva a fenébe, amit még a nagytól kaptak nászajándékba.

Nem füstölgő, pőfögő Trabanton utaznak nyaralni, mert most már azt is megtehetik. Sok helyen lelkes örömmel tárgyalták a lehetőségeket, kibővítsék-e a házat, vagy költözzenek egy nagyobbba. A panellakók is nagy izgalommal böngészték az eladó családi házak listáját. Igen, a költekezős nyugati életstílusnak számos követője akadt. Hiszen ennél egyszerűbb és gyorsabb módja nem is létezik az előbbre jutásnak. Csak felveszik a bankban a pénzt és minden vágyukat teljesíthetik. Nem szükséges a pénzt kuporgatni évekig a soron következő vagyontárgyra és azon izgulni, vajon megadja-e magát a mosógép jóval előbb, mint, ahogy a szükséges pénz összegyűlik a vásárlásra. Ha néhanapján egy-két emberben meg is fogalmazódott valamiféle halvány balsejtelem, elhessegette a milliók okozta boldog jövő reményében. Akkoriban valahogy divattá vált deviza-hitelesnek lenni. Kovácsék, Szabóék elsőként vették fel a hitelt Ildiék utcájában. És országszerte hány ilyen utca, hány ilyen ház volt, ahol a gondtalan jövő tervezése folyt, mint a lottónyertes otthonában, még mielőtt biztos lenne az a fránya főnyeremény. Érdekes változást lehetett megfigyelni Ildiék utcájában is. A régi tragacsok eltűntek a házak elől. Helyettük használt nyugati kocsik virítottak a kapuk előtt. A gyerekek divatosan öltöztek, és vidáman majszolták a suliból hazafelé tartva, a megemelt zsebpénzből vásárolt hamburgert.

Ildi sok esetben feltette magának a kérdést. Hát istenem, olyan sok ez? Miért tűnik nagy kérdésnek a sorstól, hogy a kemény fizikai munkát végző emberek is szeretnének jobban élni? Miért csak a született urak urizáljanak! Azoknak jár? Nekik meg nem? Ha, már szétdarabolják magukat az örökös lótás-futásba. És kétségbeesetten kapkodnak a tovatűnő családi élet foszlányai után, hogy legalább egy kicsi idő legyen egymásra.

És ne csak munkába menet vagy jövet köszöntsék futva egymást a kapualjban.

Ildi sokat gondolkodott ezen a sors fíntorának nevezett valamin. Amikor mindent megtesznek, hogy normális, emberhez méltó életet élhessenek, miért kell még a szerencse istennőjéhez is fohászkodni?

Miért szólnak bele állandóan külső körülmények kéretlen módon a sorsukba? És, ha megtesznek minden tőlünk telhetőt, - azt is, amiről nem hitték, hogy képesek lesznek rá - ezért cserébe akkora nagy kívánság, hogy nyugodtan szeretnének élni?

Hogy örömmel, és ne ráncolt homlokkal tervezzenek, még ha csak a hónap végéig is. Olyan nagy kegy lenne a sorstól, hogy örömet akarnak látni egymás szemében, itt a konyhai asztal körül ülve esténként? Hogy láthassák a lurkók arcán a boldog várakozást, holnap cipőt vesznek, vagy ruhát, vagy finom ételeket esznek vacsorára. Az ő gyerekeiknek nem jár? Mindezt miért nem tehetik meg gond nélkül, ha már ennyit gürcölnek érte? Nem akarnak sokat! Nem kell nekik libamáj meg vadhús az asztalra, nem kell lazac meg kaviár! De, ha az a bűdös kölök megkívánja azt a jóféle kis sajtot, vagy édességet, vagy azt a menő farmert, a remekbe szabott pulcsit. Vagy, ha ők ketten Csabival úgy kéthavonta egy olcsó kis étteremben összebújva szeretnének emlékezni önfeledten a reményteli kezdetekre, és egy kicsit kikapcsolódni a mindennapok rohanásából. Ezt miért nem tehetik meg? Olyan nagy kívánság ez?

Persze a hitel. Miatta nyögnek ki keservesen minden fillért, a legszükségesebb dolgokra. Hogy száradt volna le a kezük, mikor aláírták a szerződést a bankban! Ha csak sejtették volna, hogy megpecsételik sorsukat, és saját jövőbeli szegénységüket írják alá, akkor biztos nem teszik meg. De akkoriban nagyon sokan ezt tették, mintha muszáj volna. És legtöbb esetben muszáj volt. Ildinek olyan kollegái is voltak, akiknek nem volt hitelük. Mégis máról holnapra éltek. Mert most kezdtek. Mert kevés a fizetés. Mert beteg van a családban és a jóistennek nem gyógyul meg, ha nem húzza a doki zsebét már a kezelés kezdetén a borítékba bújtatott lóvé. Vagy éppen belebuktak egy vállalkozásba. Kockáztattak a jobb élet reményében, és nem volt szerencsájuk. Ennyi! Ha megtesznek minden tőlünk telhetőt sorsuk jobbra fordulásaért, akkor miért kell még hozzá szerencse is? Miért kell mindig a bizonytalanra várni reménykedve, aztán bánatosan belenyugodni az annak idején jónak tartott, de utólag rossznak bizonyult döntés következményeibe? Miként válassza ki a sors azokat a szerencséseket, akiknek mindez simán összejön? Mert, nem csak rossz döntések hozhatnak rossz sorsot az emberekre. A kényszerítő körülmények, a rossz vagy a kevésbé rossz, de mégsem helyes választója.

Azt mondja egy régi mondás:” kockázat nélkül nincs szerencse”.

Ha ők annak idején nem cserélik le a ruszki tankot megszégyenítő hanggal büszkélkedő mosógépet, és többi ócskavasat a háztartásban! Ha, nem mennek nyaralni! Ha, nem bővítik ki a házat! Helyette kialakítanak egy spéci asztalosműhelyt, ott hátul az udvar végén.

Akkor a kockázat megvan. És ha bejön az üzlet, akkor a szerencse is. Ám, ha mégsem, akkor mi van? Nyomor a köbön. A felvett hitelt mindenképpen vissza kell fizetni, és ha az a bőgőmasina mosógép, meg a többi le nem cserélt áramzabáló pár évig bírta volna, mostanra már akkor is felmondja a szolgálatot. És akkor mi várt volna rájuk? Itt állnának szerencsétlenkedve egy halom ócskavassal körülvéve, hátul a méregdrága kihasználatlan műhellyel, aminek az árát évekig nyögni kell. Ilyen az, mikor a kockázat mellé nem jár szerencse.

Miért ilyen lutri mostanában az élet? Mert olyan, mint a lottósorsolás. Sok millióan behúzzák azt a fránya öt számot, de csak nagyon kevesen ordíthatják bele a világba az örömüket. Aki, nem vesz részt a játékban, és nagyívben elkerüli a lottózónak még a tájkát is, az meg röhög a markában. Csak a mának él, semmit nem tesz a jövőért. Mégis valahogy végig evickél ezen az életnek nevezett ingoványon. És általában, megtalálja a soron következő zsombékot, nem nyeli el a ragadós sűrű iszap, amiben a „lottózók” nyeretlen tömege, lassan alámerül. Még az utolsó pillanatban is felemelt kézzel küzdve a vég ellen. Mert ugye, a remény hal meg utoljára.

Talán van olyan mégis, hogy a sorsunk eleve elrendeltetett. Ildi soha nem volt vallásos, de néha ilyen magasröptű gondolatok megfordultak a fejében, amikor választ keresett a miértekre. Amikor eltűnődött a dolgok hiábavalóságán.

Mert, ha az egészséget szagगतó gürcölésnek, az eredménye az, hogy még éveket kell várni, a jobb életre, akkor olyan kilátástalannak tűnik minden. Egyáltalán, hogy lehet az bírni fizikailag, lelkileg hosszú évekig?

Ildi minden esetben megtalálta a választ a saját magának feltett kérdésekre, és mindig ugyanaz volt. Mert muszáj! Mert kell!

Három pár, lelket magasba röpítő, szeretettől csillogó cicaszem! A gyerekeké. Vagy a férje huncut mosolya, mikor a háta mögé dugva zörgeti a nylon szatyrot. Amiben az estébe nyúló túlóra ellenértékén vett finomságokat rejtegeti, és osztja szét a gyerekek között. Majd neki is átnyújtja azt a csokit, amihez nagyon ritkán jut hozzá. Egy aranyos zavart puszi kíséretében. És boldogan lesi a gyerekek kitörő örömét, az apró kis ajándékok láttán.

Amikor a gyerekek rendet vágnak anyu helyett egy hétfői ebéd után, és büszkén mutatják a tiszta padlót, az elmosott edényeket. És nem is dicséretet várnak érte, csak anyu arcán felfénylő örömet és büszkeséget szeretnék látni. Közben tudni azt, hogy egy kicsit megkímélték a sok munkától. Ildi ilyen esetekben szidja magát ott belül hangtalan.

Hát, mit akarsz még, te bolond? Ezekért a percekért érdemes megtenni mindent. Igazából ez a legfontosabb az életben. Ezek a ritka, tökéletes pillanatok, amikben az egymás iránti szeretet mutatkozik meg. Milyen érdekes! Van az a régi bölcsesség, amit a pénzeszsákok találtak ki valamikor régen. „A pénz nem boldogít.” Valamennyire igaz. Az a vacak kis papírdarab, az valóban nem. De ami rajta megvehető, a gyerekek boldog mosolya, hogy kaptak és a szülők öröme, hogy adhattak. Meg lehet rajta venni az ajándékozás felhőtlen örömét, egy jókedvű családi kirándulást, egy menő cuccot. Egy közös nyaralást. Meg lehet rajta venni egy tündéri házi kedvenc rajongó pillantását, boldog viháncolását és hálás szeretetét.

A gyerekek régóta szeretnének egy kiskutyust. Viszont az etetése az állatorvos díja, az oltások, mind pénzbe kerülnek, amit végképp nem képesek kigazdálkodni. Számos esetben látta maga előtt gondolatban a gyerkőcök arcán a rajongó imádatot, amint egy ilyen kis vackot kényeztetnek. De még mindig nem vált valósággá ez képzeletbeli pillanat. Nem telik rá! Akkor kinek van igaza? Boldogít-e a pénz, vagy nem? Akárki akármit mond, Ildit igenis boldoggá tenné. Egy nagyobb összeg, amit arra költhetne, hogy az oly régen vágyott, mostani helyzetben luxusnak tekintett dolgokat megszerezze belőle. Akkor, ki az, akit nem boldogít? Azt, akinek nincs más kincse, mint a ciha alatt őrzött pénzhalom.

Az első Balaton parti nyaralást a hitelből fizették. Igaz önellátó volt és a legolcsóbb szállást vették ki. Naponta egy kilométert caplattak a strandig, mégis a legszebb élményként őrzik emlékezetükben. Nagyokat nevettek, a nyugalom a kikapcsolódás, kellemes légkörében tobzódva. A gondnélküli két hét, amikor nyugodtan és bizalommal telve nyitották ki a bukszá, ha fagyira áhítoztak, vagy lángosra, pizzára. A strandbelépőt sem gyöngyöző homlokkal vakarták össze. Ildi, azóta is jóérzéssel gondolt vissza arra a két hétre.

Újra maga előtt látta férje kisfiús, huncut mosolyát, amint önfeledten fröcsköli a gyerekeket a part menti sekély vízben, ők csibész mosollyal viszonozzák a támadást. Aztán kifáradva, megéhezve, pillanatok alatt eltűntetik a finomságokat a plédre terített konyharuháról, ami az ő jókedvű, szeretetteli gondoskodásának eredménye. Hát hogyne! Amikor mindegyiknek a kedvence ott virít azon a fűre terített rongyon. Egyszer még egy étterembe is beülhettek. Hát mi ez, ha nem maga a kánaán?

